

Apel pentru salvarea Ministerului Public si a profesiei de procuror in Romania

Scris de avocat dr. Ion POPA, fost judecator | Data: 10.09.2021 11:49

De la bun inceput trebuie precizat ca prezentele consideratii, desi critice cu privire la aspecte **punctuale**, nu urmaresc analiza acestora, ci doar le utilizeaza argumentativ pentru a evidentia deficientele majore **sistemice** ale organizarii judiciare romanesti in partea referitoare la Ministerul Public din Romania si la cadrul structural de activitate a procurorilor romani.

Nu am fost vreodata procuror, presedinte de tara, premier ori ministru al justitiei, lider de partid la putere sau in opozitie, pentru a putea justifica institutional nevoia/obligatia lansarii acestui APEL. Am fost judecator „doar” cam 30 de ani, de mai putini ani avocat si parte a unui sistem judiciar din care, constitutional, legal si factual, au facut si fac parte si Ministerul Public si procurorii. Dincolo de aceste atributii profesionale vremelnice, **ca membri ai cetatii romanesti**, cred ca avem mereu datoria sa attentionam.

Din aceste perspective am tot semnalat in timp, ulterior anului 2005, derapajele conceptuale si aplicative majore referitoare la sistemul de parchete romanesc, precum si nevoia unei interventii urgente a celor indrituiti si obligati sa intervina pentru remediere. Acel an 2005 a fost si este si acum considerat cu cinism de catre partenerii nostri externi, urmati de mimeticii autohtoni, ca an al unor „mari reforme” in sistemul judiciar romanesc, mai ales la nivel de parchete. In realitate, anul 2005 a constituit, printre altele, punct de plecare al **dezorganizarii planificate pe etape** a Ministerului Public din Romania si al **denaturarii deliberate** a ceea ce a semnat in timp simbolistica profesiei de procuror nu doar in Romania. A fost nevoie de trecerea multor ani negurosi pentru ca dovezile sabotajului legislativ si executiv si ale dezastrului profesional incepute in 2005 in aceste domenii sa apara. Greu, cu multe sacrificii umane la propriu, dosite, rastalmacite, dar au aparut si au devenit certe si notorii.

1. Ministerul Public

Inca de la primele sale forme de organizare, nu numai pe teritoriile romanesti, ci si in cele europene^[1], Ministerul Public a insemnat rigoare, lege, integritate, exigenta, incredere publica, posibile toate, in principal, pe baza a doua principii de baza in organizarea si functionarea oricarui Minister Public: **ierarhie si subordonare intr-o structura administrativa si functionala unica**, in fruntea careia s-a aflat intotdeauna un **unic procuror general**, ordonator principal de credite, cu competenta decizionala deplina, dar si raspundere pe masura, asupra a tot ceea ce presupunea/presupune activitatea parchetelor si a procurorilor intr-o organizare statala.

Aceste principii au fost necontestate si transpuse si in norma legala de la noi inca de pe vremea Regulamentelor

Organice, preluate mai apoi nu numai in toate legile adoptate pe teritoriile romanesti, indiferent de organizarea sociala a Tarii[2], dar si in cuprinsul normelor constitutionale inclusiv in cea adoptata postdecembrist in anul 1991.

La fel s-a procedat si prin Legea nr. 92/1992 de organizare judecatoreasca, in vigoare pana in anul 2004, in baza careia structura administrativa a Ministerului Public a fost conceputa si operationalizata pe baza subordonarii ierarhice, in fruntea ierarhiei aflandu-se un unic conducator, procurorul general, fapt ce permitea nu doar o coordonare unica eficienta si coerenta a tot ceea ce se numeste Parchet si procurori in Romania, dar presupunea implicit si o responsabilizare pe masura a „generalului”[3] si a celor ce il numeau in functie[4].

1.1. Prima bresa organizationala in cadrul Ministerului Public a constituit-o infiintarea in anul 2002 a **Parchetului National Anticoruptie**, structura autonoma in cadrul Parchetului General, cu personalitate juridica si cu un procuror general propriu, ordonator secundar de credite. **Inca** se mai putea vorbi totusi despre autoritatea unica a „generalului” asupra noii structuri, prin prisma competentelor sale in materia numirilor/revocarilor in noua structura si a alocarii de fonduri. Bresa a fost mentinuta in anul 2004 prin cele trei legi ale sistemului nostru judiciar[5], dar a fost apoi „explodata” prin Legea nr. 247/2005, adoptata fara dezbatere parlamentara, lege aclamata la momentul adoptarii si protejata ulterior cu agresivitate neuzuala si nelicita de oficialii/forurile europene si de ambasadele care contau de la Bucuresti.

In temeiul legilor amintite, modificate apoi consistent, Parchetul National Anticoruptie a devenit **Directia Nationala Anticoruptie (DNA)**, procurorul sef al DNA a devenit ordonator principal de credite si unic decident al tuturor numirilor/revocarilor in cadrul Directiei, fara „general” si chiar fara CSM, institutii devenite obiecte de decor in raport **cu intreaga activitate** a DNA. Au fost infiintate structuri teritoriale ale DNA coordonate/conduse exclusiv tot de catre seful DNA, iar rezultatele activitatii tuturor acestor structuri, centrala si teritoriale, au fost/sunt prezentate de conducerea DNA sub forma unui raport anual **catre CSM si ministrul justitiei**. „Generalul” lipseste **si** din acest peisaj nu doar prin aceea ca lui nu i se prezinta niciun raport al activitatii unei structuri care, teoretic, se afla totusi in organigrama Parchetului General condus chiar de el, procuror general, dar nici nu este desemnat prin lege sa prezinte chiar el, sef al **tuturor** parchetelor, catre terti, oricare ar fi acestia, bilantul de activitate unitar, nu secvential, al **tuturor** unitatilor de parchet din tara, al Ministerului Public, inclusiv DNA. Incet-incet, prin OUG-uri succesive ale guvernelor romane din perioada 2005-2009, prin tot felul de protocoale si cu contributia cotropitoare a institutiilor europene si ale unor ambasade dominante, DNA a devenit nu doar stat in stat in cadrul structurii Parchetului General, ci a devenit stat in Statul Roman, ajungand sa domine in fapt intreaga societate romaneasca[6], inclusiv intregul Minister Public si pe procurorul general al Romaniei[7].

1.2. Tot incepand cu anul 2005 au fost consacratii normativ germenii unei noi structuri centrifuge pe modelul DNA, respectiv **Directia de Investigare a Infractionilor de Criminalitate Organizata si Terorism (DIICOT)**. Desi aceasta directie figura si figureaza si acum in structura Parchetului General condusa teoretic de procurorul general, in timp, mai exact in anul 2016, in perioada de guvernare a unei echipe autointitulate de „tehnocrati”, DIICOT a fost „scoasa” indirect de sub tutela „generalului” prin eliminarea acestuia din orice fel de decizie privind activitatea DIICOT: decizia privind resursa umana[8], recrutari, revocari, evaluarile si componenta comisiilor de evaluare, toate au fost atribuite integral sefului DIICOT, iar procesul de numire in functie a acestuia din urma l-a omis cu totul pe „general”. Si in acest caz, Raportul anual de activitate al Directiei il omite pe „general” sub aceleasi doua aspecte retinute si in privinta DNA: nici nu i se prezinta si nici nu are competenta de a-l prezenta mai departe.

1.3. In anul 2018, prin Legea nr. 207/2018 de modificare a legii de organizare judiciara a fost infiintata o noua entitate centrifuga, a treia, in cadrul Parchetului General si anume **Sectia pentru investigarea infractiunilor din justitie (SIJ)**. Desi am afirmat constant in spatiul public si sustin si acum ca infiintarea acestei structuri a constituit un imperativ in contextul gravelor abuzuri dovedite la nivelul functionarii DNA in materia anchetarii penale a magistratilor[9], nu putem sa nu semnalam in acelasi timp, din perspectiva temei analizate aici, ca si aceasta noua entitate are, in mare masura, aceleasi caracteristici organizatorice si functionale cu ale celorlalte directii din P.G. analizate mai sus: decizia privind resursa umana, inclusiv ofiterii si agentii de politie judiciara, ori specialistii pe diverse domenii, recrutari, revocari, evaluarile si componenta comisiilor de evaluare, sunt de competenta fie a CSM, fie a sefului Sectiei, iar procesul de numire in functie a acestuia din urma, ca si intreaga activitate a Sectiei l-au omis cu totul pe „general”, chiar si din perspectiva macar a unui aviz consultativ sau a unei opinii. Si in acest caz, Raportul anual de activitate al Sectiei il omite pe „general” sub aceleasi doua aspecte retinute si in privinta DNA/DIICOT: nici nu i se prezinta si nici nu are competenta de a-l prezenta mai departe.

1.4. In rezumat, in consideratia celor de mai sus nu gresim daca afirmam ca in prezent Ministerul Public din Romania, prin structura sa centrala si de varf, Parchetul General, constituie un „ghiveci” organizational si functional, o institutie in care principiul constitutional al subordonarii ierarhice a parchetelor si a procurorilor a devenit doar un enunt pe hartie, iar functia de Procuror General al Romaniei[10] a fost „adaptata” de la specificul

sau executiv si plenar decizional pe tot sistemul de parchete, la unul simbolic, folosit, cand este nevoie, in iesiri publice cu puternic iz de partizanat, inclusiv politic[11].

In aceste conditii de diluare pana la disparitie a unui **centru de comanda unic** la nivel de Minister Public, de infiintare si operationalizare a noi si noi centre de putere ce au actionat uneori pe principiul concurentei neloiale, chiar ostil una fata de cealalta ori fata de procurorul general, combinate cu o politica de resurse umane de executie si de conducere **deliberat** defectuoasa, apare ca fireasca prabusirea calitatii profesionale a activitatii parchetelor centrale(covarsitor DNA[12]) si a favorabilitatii lor in perceptia publica[13]. Nefireasca a fost doar lipsa de preocupare a decidentilor politici romani, dar si europeni[14] de a remedia conceptual disolutia decizionala de la nivelul Ministerului Public, acolo unde nu se stie acum cine ii este sef, cine pe cine subordoneaza/coordoneaza ori cine de cine asculta. Demersul guvernarii actuale inceput in 2020, referitor la desfiintarea uneia dintre cele trei entitati centrifuge de mai sus, respectiv a Sectiei pentru investigarea infractiunilor din justitie(SIIJ), devenit cu timpul o fixatie, ar fi putut fi semnalat in sens pozitiv, dar cu conditia de a fi fost inclus intr-un concept integrat care sa prevada reorganizarea nu doar a SIIJ, ci si a celorlalte doua structuri centrifuge(DNA si DIICOT), in scopul resezarii Ministerului Public pe bazele constitutionale ale subordonarii ierarhice unice. Limitandu-se insa doar la desfiintarea SIIJ, pe baza unor argumente venite exclusiv de prin zona parerista a unor ambasade, ori a unor ong-uri sablonarde, menite mai repede sa destabilizeze sistemul, decat sa-l fortifice, demersul guvernului actual a ramas/ramane la nivelul unei initiative neoportune de interes conjunctural privat, nu public, fara niciun fel de viziuni ori preocupari sistematice[15].

2. Procurorii

Ca si institutia in cadrul careia isi desfasoara activitatea, procurorii au fost asimilati pozitiv in timp notiunilor de supraveghetori ai respectarii si aplicarii legii, integri moral si profesional, exigenti, rigurosi, cu pregatire profesionala de varf, etc., perceptie publica ce a fost cultivata de catre decidentii legiuitori ai statelor, inclusiv cel roman, prin instituirea normativa a unor conditii restrictive si severe privind admiterea in profesie, evolutia profesionala, evaluarile periodice, pregatirea profesionala, reputatia, promovarea concurentiala, disciplina, subordonarea ierarhica, interdictiile si incompatibilitatile.

Cu exceptia perioadei anilor '50[16], acest traseu a fost urmat si in teritoriile romanesti, standardele de top necesare pentru a dobandi functia de procuror fiind notorii si impuse normativ inclusiv in perioada postdecembrista prin Legea nr. 92/1992 si legile de reforma a justitiei din anul 2004, amintite mai sus.

A venit insa anul si mai „reformator” 2005, atunci cand, prin cateva dispozitii ale Legii nr. 247/2005 ce s-au vadit mai tarziu a nu fi fost greseli, ci **actiuni deliberate**, s-au pus bazele **compromiterii functiei de procuror** atar in planul rezultatelor profesionale la nivelul parchetelor centrale de varf, cat si in cel al favorabilitatii perceptiei publice la nivel general fata de toti procurorii Tarii: a fost redusa perioada de stagiul cu o treime, au fost reduse drastic perioadele de vechime necesare promovarii in functii de executie si de conducere (in unele cazuri chiar cu jumătate), a fost eliminata conditia detinerii gradului profesional corespunzator de catre cei delegati la parchete de grad superior celui detinut de cel delegat, la fel ca si in cazul celor numiti in functii de conducere la parchete superioare gradului lor profesional, inclusiv in functiile de la varful parchetelor centrale(procuror general, procuror sef DNA ori DIICOT). In acelasi sens al eliminarii **totale** a factorului experienta in profesie a fost inventata si o procedura inedita, aproape identica prin scop si consecinte celor din anii '50, potrivit careia procurori cu vechime efectiva minima in functia de procuror definitiv au fost „teleportati” in masa de la talpa organizarii parchetelor, cele de pe langa judecatori, in structurile centrale ale DNA si DIICOT, nu numai in functii de executie, ci si de conducere[17].

In traducere libera, ascensiunea brusca a acestor procurori aflati totusi la debutul in profesie a echivalat cu eliminarea procesului de formare continua pe fiecare grad de jurisdicție, eliminarea evaluarilor profesionale periodice, eliminarea meritocratiei sub forma concursurilor selective de promovare din treapta in treapta, intr-un cuvânt eliminarea tuturor acelor parametri de acumulare si remarcare profesionala ce insotesc temporal evolutia carierei unui procuror si ii deosebesc calitativ pe acestia unul fata de altul prin prisma performantelor obtinute. Consecintele amputarii acestor etape au fost cele **scontate** de legiuitorul anului 2005: crearea la nivelul parchetelor centrale, cu precadere DNA, dar, partial si DIICOT, a unei mase critice de procurori lipsiti de o minima experienta profesionala si de viata, de maturitatea indispensabila varfului ierarhiei, vulnerabili psihologic si profesional, indatorati sefilor de Directii care i-au numit acolo peste rand, victime sigure ale demersurilor de

persuasiune mascata exercitata de puternicii zilei, lipsiti de stabilitatea pe post si tocmai de aceea tematori permanent ca, in caz de „nesupunere”, vor fi trimisi oricand la „talpa” de unde fusesera „teleportati”, intr-un cuvant o masa critica de executanti disciplinati, desprinsi din pacate de aproape tot ceea ce semnifica notiunea de procuror.

Rezultatele activitatii acestei „elite” le-am constatat toti, in timp: neglijente grave, abuzuri, dezumanizare^[18], presiuni asupra magistratilor, constatate de inspectia judiciara si validate de CSM, „culoare judiciara”, „plicuri galbene”, protocoale nelegale cu serviciile secrete, mii de achitari, destine umane distruse, vietii curmate, „asanarea” selectiva a elitelor politice si economice ale societatii romanesti postdecembriste, implicarea si influentarea decisiva a vietii politice din Romania, obedienta fatisa fata de emisari ai unor ambasade straine, mereu aceleasi, protejarea intereselor economice straine, s.a.m.d.

lata de ce, pe scurt, increderea si respectul cetateanului roman fata de procurorul roman contemporan s-au prabusit, iar acest nou tip de procuror a fost asimilat, prin sintagma „republica procurorilor”, unei prezente si prestatii contrare interesului public national. Sigur ca aceasta realitate este nedreapta fata de cei circa 90% dintre procurorii romani care in perioada data nu au facut altceva decat sa isi faca meseria la parchetele unde au fost repartizati, sa invete, sa acumuleze, sa promoveze concurential, sa refuze „teleportari” nenaturale, sa fie demni, integri, rigurosi, sa-si respecte functia si pe cetatean. Din pacate, pentru noi toti, dar mai ales pentru ei, se pare ca degeaba.

Concluzii

Motivul pentru care am redactat prezentul **APEL** reiese din considerentele de mai sus pe care nu le mai reluam nici macar concluziv.

Dar, pentru a avea totusi o noima, o finalitate, ca orice **APEL** in favoarea a ceva, si cel prezent ar trebui adresat cuiva interesat si in masura sa poata remedia macar in parte aspectele semnalate.

Problema in cazul de fata este insa: **cui?**

Decidentilor politici autohtoni, institutiilor europene, comisarilor MCV, ong-urilor create afara si loiale tot acolo, acelei asociatii profesionale care apara si inlesneste miscarea procurorilor spre statutul de activisti, procurorilor selectivi din CSM, ambasadelor? Dovedit in timp, **exclus**. De ce? Am mai avansat aceasta comparatie, se potriveste si aici, ar fi ca si cum Iuliu Maniu ar fi promovat catre Stalin in anii '50, un **apel** pentru ca el, Iosif Visarionovici, sa intervina si sa curme abuzurile Anei Pauker si ale comunistilor adusi chiar de el la putere in Romania pe tancarurile sovietice.

Atunci cui, totusi? In opinia noastra singurii destinatari interesati si in masura sa poata reactiona cu folos sunt, in principal, cei 90% dintre procurorii romani amintiti mai sus si aflati acum in functie, pentru care profesionalismul evolutiv si meritocratia concurentiala au ramas principii de baza ale carierei de procuror. Ei sunt primii datori, dar si interesati sa isi „**ia inapoi**” institutia, reputatia profesiei, respectul si increderea cetatii. Iar daca lor li se vor alatura si oamenii de buna credinta ai cetatii romanesti, „**cu atat mai bine Tari!**”.

preluare de pe [Universul Juridic](#)

[1] A se vedea in detaliu asupra acestor aspecte istorice, o lucrare document despre Ministerul Public si anume „Ministerul Public, istorie si perspective”, coordonatori Augustin Lazar, Ovidiu Predescu, Mircea Dutu, autori Gheorghe Bocsan, Gheorghe Cosneanu, Simona Frolu, Irinel Paun, Valeriu Petrovici, Ilie Piciorus, Constantin

Sima. Lucrarea a fost publicata la editura Universul Juridic, 2017.

[2] In activitatea si existenta sa, Ministerul Public si nu doar cel din Romania, a traversat perioade albe, gri sau negre, in functie de forma de organizare a societatii, dar intotdeauna, fara exceptie, eficienta sa a fost posibila si tocmai de aceea mentinuta, prin unicitatea actului de conducere si a subordonarii ierarhice. De altfel, in foarte multe state europene cu traditie juridica, Ministerul Public este parte a executivului politic al acelor state, menirea sa fiind de a asigura respectarea legilor si incriminarea penala a celor ce le incalca.

[3] Termenul a fost si este folosit in mod curent in limbajul cotidian al procurorilor cu referire la procurorul general, dar, dincolo de semnificatia terminologica a expresiei, sugereaza si o asimilare atipica, particularizata prin autonomia profesionala partiala a unui procuror, cu rigoarea unei ierarhii militare.

[4] Spre deosebire de toate sistemele statale europene, indiferent de forma de organizare a societatii (democratica sau mai putin), dar chiar si fata de cel romanesc pana in 2004, unde activitatea procurorului general si a Ministerului Public este/era asumata normativ si cutumiar de catre cei ce numesc/numeau in functie pe procurorul general, in Romania, unde procedura actuala a numirii intregii conduceri a Ministerului Public este eminentamente politica, asistam la o reactie inversa. Cei ce numesc invoca o pretinsa dar falsa independenta a celor numiti pentru a se deroba total de orice fel de responsabilitate ce le-ar reveni in cazul unor esecuri punctuale sau de sistem in activitatea celor numiti si a parchetelor din subordine. Se urmareste astfel si s-a reusit mult timp crearea unei perceptii publice de respect al politicului decident fata de independenta procurorilor, care sa justifice mai apoi o pretinsa, dar falsa neputinta generalizata a aceluasi politic fata de orice derapaje sistemice ori abuzuri punctuale in activitatea procurorilor/parchetelor din Romania. A fost nevoie de timp, cum aratam, pentru a se dovedi ca „neputinta” constituia in fapt doar un pretext pentru a masca reala dependenta decizionala a capilor parchetelor centrale fata de decidentul politic ce i-a numit in functie, dar si pentru a justifica lipsa de reactie politica fata de toate derapajele individuale si sistemice ale parchetului si procurorilor. Revenind, ceea ce ne deosebeste de statele europene este ca ei nu numai ca nu ascund aceasta relatie de dependenta, ci si-o asuma la vedere si raspund pentru toate consecintele ce rezulta de aici.

[5] Este vorba despre Legea nr. 303/2004 a statutului judecatorilor si procurorilor, Legea nr. 304/2004 a organizarii judiciare si Legea nr. 317/2004 a Consiliului Superior al Magistraturii. Prin legile amintite, competenta gestionarii resursei umane in cadrul parchetelor a fost atribuita CSM. Pentru a elimina orice confuzie, analizam aici competenta unica a procurorului general din perspectiva activitatii profesionale a procurorilor in diversele structuri ale Ministerului Public, nu din cea a gestionarii resursei umane. Este adevarat ca ulterior, prin Legea nr. 247/2005, competenta CSM in materie a fost grav amputata, dar nu in favoarea procurorului general, ci a sefului DNA si mai apoi al DIICOT.

[6] A se vedea pentru detalii si argumentatia aferenta, Ion Popa, *Noaptea dreptatii romanesti*, editura Universul Juridic, 2020.

[7] In anul 2016, pentru a dovedi cui inca se mai indoia cine este „stapanul inelelor”, DNA l-a pus sub acuzare pe chiar procurorul general al Romaniei, in functie la acea vreme, pentru o fapta care de pe Luna se vedea ca nu putea fi calificata decat eventual ca o neconcordanta administrativa privind folosirea in deplasari de serviciu a unei masini de protectie de la politia rutiera. Fapta asa a si fost calificata definitiv cativa ani mai târziu, dar in consideratia acuzatiei penale ce i-a fost adusa procurorul general a trebuit sa demisioneze. „Reteta” a fost folosita frecvent de DNA pentru inlaturarea unor multe alte „tinte” din politica romaneasca, mediul de afaceri tot numai romanesc, ori magistratura.

[8] Nu ne referim aici doar la procurori, ci si la ofiterii si agentii de politie judiciara, ori la specialistii angajati si revocati de seful DIICOT intr-o structura a Parchetului General, condus totusi de un Procuror General al României, nu de un sef de directie.

[9] A se vedea in acest sens Raportul Inspectiei Judiciare nr. 5488/1J/2510/DIJ/1365 /DIP/2018 privind respectarea principiilor generale care guverneaza activitatea Autoritatii Judecatoresti in cauzele de competenta Directiei Nationale Anticoruptie vizand magistrati sau in legatura cu acestea, aprobat prin Hotararea nr. auto din 15 octombrie 2019 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii de aprobare a Raportului.

[10] Denumirea exacta a functiei: Procuror General al Parchetului de pe lângă Inalta Curte de Casatie si Justitie.

[11] Pentru a elimina orice confuzie, repetam ca nu analizam in prezentele considerente procedura de numire a tuturor sefilor de parchete centrale, inclusiv procurorul general si despre care am afirmat, o facem si aici, ca este profund politizata si generatoare de suspiciuni majore de obedienta fata de decidentii politici de care depinde numirea lor. Prin aceste randuri ne referim strict doar la ceea ce a semnat si ar trebui sa semnifice unicitatea decizionala de varf in sistemul de parchete, conform principiului constitutional al subordonarii ierarhice al unitatilor de parchet si al procurorilor.

[12] In anul 2018 procentul de achitare la nivel DNA a fost de peste 36%, in 2019 de peste 50%, iar in 2020 de circa 30%. Dezastru la vedere si de necontestat, mai putin pentru raportorii MCV. Ei nu au vazut *nimic*. Pentru rigoare precizam ca aceste rezultate sunt imputabile celor ce au condus DNA anterior perioadelor aratate, actuala conducere avand doar „privilegiul” de a le contoriza statistic in rapoartele anuale de activitate.

[13] In ultimii 10 ani cu precadere Romania a fost calificata la nivelul cotidian al aprecierilor autohtone de masa drept „republica procurorilor”, dar nu in sens laudativ, ci in sens invers, al discrecionarismului unor grave si repetate abuzuri, cu consecinte dramatice asupra destinelor a mii de oameni nevinovati.

[14] Din nou, MCV cu rapoartele sale anuale rupte de realitate si contraproductive.

[15] Pentru corectitudinea informatiei trebuie sa precizam ca una dintre formatiunile politice ale acestei guvernari, respectiv Uniunea Democrata a Maghiarilor din Romania (UDMR), s-a opus acestui proiect tocmai pentru lipsa sa de consistenta si eficienta sistemica.

[16] La inceputul anilor '50, profesia de procuror a fost grav afectata sub toti parametrii sai definatorii. In acea perioada au fost eliminati din sistem majoritatea judecatorilor si procurorilor de cariera, iar nevoia urgenta a inlocuirii lor a condus la infiintarea unor scoli juridice de 6 luni ce inlocuiau studiile universitare de drept. Absolventii acelor scoli erau numiti imediat in profesia de procuror si chiar in functii de conducere, iar rezultatul activitatii lor a ramas si acum in memoria colectiva ca una dintre cele mai negre file de istoria Tarii si a neamului romanesc.

[17] Din nefericire, accesarea procurorilor in cadrul Parchetului General este, similar modului de organizare si functionare a P.G., un „ghiveci”, in conditiile in care in P.G. se poate ajunge atat prin concurs, prin delegare, prin interviu (la DNA si DIICOT), ori printr-un alt fel de concurs la SIIJ, in total 5 modalitati cu responsabili diferiti pentru organizare si evaluare.

[18] Referinta acestui aspect a constituit-o aducerea cu duba la DNA central Bucuresti, tocmai de la Suceava, a unei batrane de 75 ani, care dupa ce a fost audiata ore in sir de procurorii DNA a fost pur si simplu aruncata in strada, fara bani, fara mijloace de comunicare, intr-un oras pe care nu il cunostea si unde nu o cunostea nimeni. A fost nevoie de omenia unui avocat care i-a oferit 100 lei pentru a-si putea cumpara bilet de tren si a ajunge acasa. S-a vadit ulterior ca batrana era nevinovata, dar a murit inainte sa afle acest verdict al autoritatii „reformate” pe model 2005. Beneficiara „reformei” se numea Maria Cociorvan. Dumnezeu sa o odihneasca!